

[Hanne Reintoff.]

levestandard væsentligt. De nødvendige midler til opnåelse af egnet bolig må skaffes af det offentlige og tilbagebetales, hvis boligen ikke er nødvendig længere. At pålægge en i forvejen lavtlønnet familie en stor lånebyrde for at skaffe sig ny bolig for samfundets skyld kan ikke synes socialt tænkende mennesker særlig rimeligt.

Til ændringsforslagene til lovforslaget skal jeg i øvrigt bemærke:

For os er det ikke afgørende, om man kalder den offentlige arbejdsanvisning for arbejdsformidling eller arbejdsanvisning. Det første lyder måske lidt pænere i nogles øren, og der er måske også nogle, der synes, de føler trang til at gøre det lidt pænere, men for de lønmodtagere, der er arbejdsløse, vil der i princippet ikke ske nogen ændring. Pligten til at tage anvist arbejde opretholdes jo, så navneforandring vil ikke for dem tilsløre det reelle forhold, at der er tale om en pligtig arbejdsanvisning og ikke om en formidling af kontakt mellem arbejdsgiver og arbejder, hvor begge står lige i forhandlingen om arbejdets pris.

Vi har lagt mærke til i betænkningen, at formanden for arbejdsmarkedsnævnet skal være amtmanden eller en af ham beskikket person. Det er imod det forslag, der ligger fra amtsrådsforeningen, Den danske Købstadforening og De samvirkende Kommunalforeninger. Vi synes også, at det bør være en folkevalgt.

Endelig er der det ikke uvæsentlige ændringsforslag til forslag til lov om privat arbejdsanvisning, der sikrer visse grupper overenskomstmæssige eller hævdvundne retigheder fremover. For visse fagområder gælder det, at de ved overenskomst eller ved anerkendt kutyme har eneret på anvisningen. Overenskomstmæssigt vedrører det sømænd, søfyrbødere og bagere, sædvanemæssigt bogtrykfaget, havnearbejderne og sørestaurationsforeningen. Disse fag vil få store vanskeligheder, hvis man ændrer ved deres ret til at have deres egen anvisning; det har f. eks. for sømændene været et tilbagevendende problem i hver overenskomst-situation at bevare den, da den skønnes meget vigtig for dem. I den foreliggende betænkning siges, at man principielt er betænkelig ved at ændre overenskomstbestemte regler inden udløbet af overens-

komstperioden, hvilket i det foreliggende tilfælde vil sige inden 1969. Alligevel understreger betænkningen, at særordningen ikke bør være endelig, hvilket vil sige, at folketinget nu risikerer at dirigere de kommende overenskomstforhandlinger og imødekomme et efterhånden ofte gentaget arbejdsgiverønske. Tiden er næppe inde i dag til en sådan politisk fremfærd, og vi må varmt anbefale, at man vedtager det ændringsforslag, der sikrer, at det undgås.

Man behøver vel ikke så megen fantasi for at forestille sig, hvorfor rederne ønsker det ændret, og man er vel også bekendt med de forhold, der rådede, før fagforeningen fik denne kompetence omkring århundredskiftet, hvor søfolkene stod i lange rækker ved de forskellige rederikontorer for at søge hyre, og hvor rederne ved ansat personale kunne vælge og vrage mellem de fremmødte søfolk, alt efter hvad man nu fandt mest hensigtsmæssigt. Det siger også sig selv, at det ikke altid var de mest fagligt bevidste eller dem, der var mest uvillige til at indrette sig under den hakkeorden, der ikke mindst trives på søen.

Som anvisningen administreres af søfolkene selv i dag, er det et solidarisk anvisningssystem, hvor de, der har været ledige længst, har førsteret til de ledige hyrer, og hvor anvisningskontorerne i kraft af deres personkendskab kan anvise folk til udenrigs- eller indenrigsart, alt efter egnethed. Jeg er glad for, at hr. Erling Dinesen var inde på, at personkendskabet var af stor betydning. Det er netop en af de ting, der gør, at det er ret katastrofalt at lave denne lov. Må jeg samtidig henvise til, at særdeles megen anvisning både for søfolkene og for andre grupper foregår uden for normal kontortid, noget, f. eks. også nogle bornholmske landanvisningskontorer har understreget for udvalget.

Vedtager man lovforslaget uændret og forkaster vort ændringsforslag, må det anses for overvejende sandsynligt, at redernes krav om fri forhyring kobles ind i et mæglingsforslag med den motivering, at det er vedtaget af folketinget, at dispensationen for de 4 fags vedkommende kun var af midlertidig karakter, og at der altså sker en forringelse af de overenskomstmæssige vilkår, man har, når man starter til efteråret. Må jeg samtidig henlede opmærksomheden